

Emanuel gik langsomt og saa ganske hensunken i sine Tanker, at han næsten foer sammen ved pludselig at se et Menneske dukke op paa Stien et Stykke foran ham. Og hans Uro blev ikke mindre, da han i den duvnakkede og unaturligt langbenede Skikkelse hurtig genkendte Væver Hansen.

Emanuel havde altid nærret nogen Mistillid til Væveren, hvis sære, mistroiske og indesluttede Væsen var saa forskelligt fra hans egen aabne og trohjertede Natur. Særlig i den sidste Tid havde han følt sig utryg overfor ham. Han havde en Fornemmelse af, at denne Mand vilde ham tillivs, men kunde ikke komme undervejs med, hvad det var for Formaal, han gik og skjulte for ham.

De hilste tavst paa hinanden med et Haandtryk og blev staaende hver paa sin Side af Stien.

„Naa, er der noget nyt?“ spurgte Emanuel for dog at sige noget.

„Aa, et og andet sker der jo immer,“ svarede Væveren; han stod med sine store, røde Hænder stukket ind mellem Frakkeærmerne og de sorte Voksdugsmanchetter og saae ud over Markerne. „Men det er desværre ikke altid af det bedste.“

Emanuel kunde høre paa hans Tone, at han havde en Jobspost at meddele.

„Jeg kan forresten godt følge med dig et Stykke Vej, om du saa synes,“ vedblev Væveren. „Jeg har ikke saa travlt idag.“

De gik en Stund i Tavshed.

„Det havde jeg saamænd ellers ikke ventet, at jeg skulde træffe dig saa langt fra Hjemmet, Emanuel. Jeg saae nyssens Kyndløse-Doktorens Vogn age op ad Vejlbys til . . . og jeg veed ikke af, at der er nogen Sygdom der. Hm!“

Emanuel svarede ikke. Det var langtfra første Gang, han havde maattet høre Spydigheder af sine Venner paa Grund af sit Besøg hos Doktor Hassing.